

üht wabat pääwa lubate, siis tahan Teile head nõuu anda.“ „Wõib kentsakas asi küll olla, Sinu hea nõu, aga üttele ikka.“ „Noh, kas teate, saatke mind homme hommiku Hinzmeier'i juure ja laske praualt selle preili adressi paluda, kes heile seal oli; Teile tahta temale üht weikest pakki saata, mida tema apthekis maha jätnud.“ „Hea, wäga hea, aga miks siis mitte kohe?“ Näha oli, et waene Eduard kõiki oma mõistust kautanud, ja kawal aitaja hädas märkas seda kohe. „Noh, siis wõiks meie asi tenaste nurja minna,“ ütles tema nagu pilgates; „kui nüüd wõeras preili weel seal on?“ See põhjus oli nii arusaadaw, et segatud peremees ennast nagu natuke oma õpipoisi ees häbenes. Kõrges nõuulogus sai heaks arwatud, teise pääwa ennelõuneni igapidi oodata ja siis selle plaani järel teha.

Tärgmisel pääwal läks saadik teele, tuli aga lähikese aea pärast ühe näuga tagasi, millest kohe ära wõis mõista, et kawal plaan nurja oli läinud. Mõlemad Hinzmeier'i preilid oliwad ütelda lastnud, herra Büchner wõida unustatud pakikest nende juure saata, kui wõeras preili jälle linna tulla, siis wõida tema seda nende juurest kätte saada. Seal seistwad nüüd need kolm tarka, aptheker, abiline ja õpipois, pitka nägudega ja wõistwad ainult sõnast „jälle linna“ seda südame-

lõnnitust saada, et see, seda nemad otsistwad, lõeste maal elas, sedawisi siis ka wist üks neist paljudest kirikuõpetaja-tütrest oli.

Nüüd ei jäänud Büchner'il muud üle, kui üht eht mitmet plaani wälja mõelda, mis temale wõimalikuks tegi, tütretega õnnistatud kirikuõpetajate majadesse minna. Asja muremiseks wõis ju leida, aga kust peale hakata? Aptheker oli, nagu teised inimesed ka, sagedast wäinud, et otsitud asi lõige teiste keskist ikka lõige wiimaks kätte langeb. Hakatakse raamatu-wirnast üht otsima, siis on see ikka lõige teiste all. Tahetakse kord kurja saatust petta ja pööratakse wirn ümber, siis wõib julge olla, et otsitud raamat lõige teiste peal oli. Et tema lugu „kiriku-tütrega“ niisamati lähets, seda pidas haawatud aptheker waldlemata asjaks. Kas pidi tema lõige lähema wõi lõige kaugema kirikuõpetaja-majaga algama? Provisor (abiline) andis nõuu liisku wõtta ja sellega oli aptheker rahul. Adolf tõmmas liisud ja kirjutas selle järel ümberkaudsed kirikumõisad üles. Ohlades waatas waene Büchner pitka rida peale — kui palju tühji käikusi oli oodata!

Esimene kirikula oli Westergrund, umbes üks tund maad linnast eemal ja seal oli üks ainuke „kiriku-tütar“. Üht lähemat pääwa määras Büchner minemiseks, „kiriku-tütreste“ hulga keskist üht otsima ja astus, pool lootes, pool kartes, teele.